

Návrat do světa bestsellerové
trilogie *Stín krkavce*

ANTHONY RYAN

VOLÁNÍ VLKA

ČEPEL KRKAVCE: KNIHA PRVNÍ

HOST

VOLÁNÍ
VLKA

ANTHONY RYAN

VOLÁNÍ VLKA

PŘELOŽIL JAKUB NĚMEČEK

BRNO 2020

The Wolf's Call

Copyright © 2019 by Anthony Ryan

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with Ace,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division
of Penguin Random House LLC

Cover and illustrations © Dorothea Bylica, 2020

Unified Real map by Steve Karp, based on an original
by Anthony Ryan

Kingdoms of the Far West map and Northern Prefecture
map by Anthony Ryan

Translation © Jakub Němeček, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0484-8 (PDF)

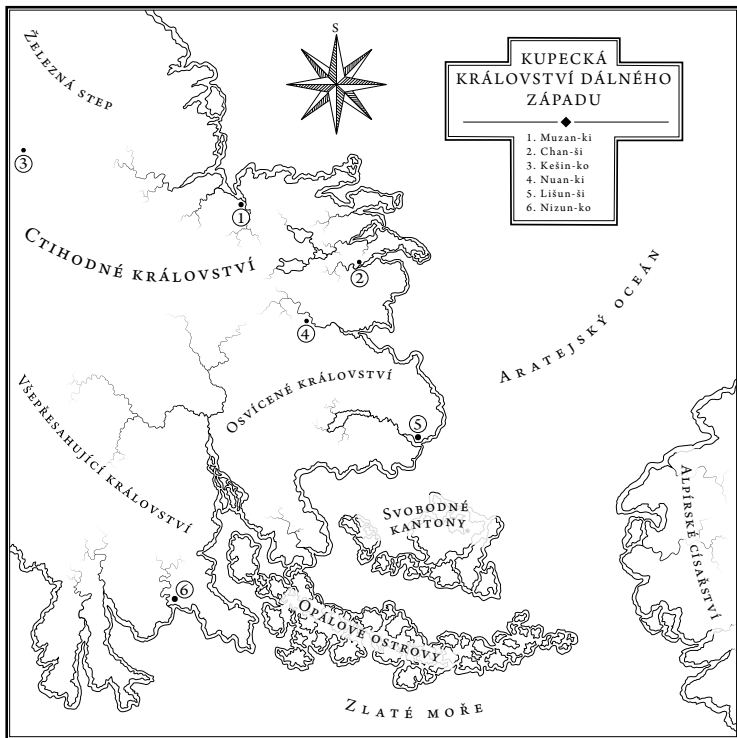
ISBN 978-80-275-0485-5 (ePub)

ISBN 978-80-275-0486-2 (MobiPocket)

*Věnováno památce mého zesnulého přítele a bývalého šéfa
dr. Robina Coopera, Ph.D., který by byl skvělým
principem Třetího řádu*

ČÁST PRVNÍ

*Čepel krkavcova
hluboko tne,
mé hříchy obnažuje.*

SORDAJSKÁ BÁSEŇ NEZNÁMÉHO AUTORA

LURALYNINA ZPRÁVA

♦ PRVNÍ OTÁZKA ♦

Mnoho lidí dnes nazývá mého bratra netvorem. O jeho činech, at' strašlivých, či podivuhodných, pak tito lidé mluví jako o dílu nadpřirozené nestvůry, jež na sebe jakýmsi způsobem vzala lidskou podobu, aby obrátila celý svět vniveč. Existují však i jiní — obyvatelé těch temnějších a zuboženějších koutů světa —, kteří jej stále ještě nazývají bohem, ačkoli ono slovo vyslovují zděšeným šepotem. Zvláštní však je, že ani ti, kdo jej nazývají netvorem, ani ti, kdo jej mají za jakousi božskou bytost, mu neříkají jeho pravým jménem, ačkoli je znají stejně dobře jako já: Kehlbrand — můj bratr, jehož přes to všechno, přes všechny bitvy, dobovačné výpravy a krveprolití, stále dokážu milovat. Leč (slyším, jak se ptáš, nanejvýš ctěný čtenáři) jak je to možné? Jak je možné chovat v srdci lásku k muži, který vykoupal v krvi polovinu světa?

Dnes, za těchto poklidnějších dnů, daleko od běsnění a hrůz války, mám chvíli času, abych se nad těmito otázkami zamyslela. Jak roky míjejí a do mě kdysi kaštanově hnědé hřívý se vkrádá stále více šedin, jak mé klouby trápí stále více bolesti a jak musím při psaní mžourat na tyto stránky ze stále menší vzdálenosti, hloubám ze všeho nejvíce právě nad touto otázkou.

Velectěný čtenáři, tys ovšem neotevřel tento svazek proto, abys snášel nářky staré ženské — věz, že to dobře vím. Ne, ty si přeješ dozvědět se něco o mém bratru a o tom, jak se stalo, že přetvořil tvář celého světa. Leč jeho příběh nelze vyprávět bez mého, neboť jsme byli úzce spjati, on a já. Byli jsme úzce spjati krví i osudem. Po mnoho let tomu bylo dokonce tak, jako bychom měli jednu duši, natolik se v nás navzájem zrcadlily naše záměry a oddanost našemu svatému poslání. Leč, jak jsem se již naučila, zrcadlo

je nejhörším ze všech lhářů a žádná z nich nepřetrvá věky bez prasklin.

Trvalo mi celé roky soustředěného přemýšlení, než jsem našla v paměti onen okamžik, kdy vzniklo mezi mnou a Kehlbrandem ono úzké pouto. Snad se to stalo tehdy, když jsem v sedmi letech sklouzla ze hřbetu svého prvního koně a chvíli fňukala kvůli krvavému škrá-banci na koleni. Přišel ke mně právě Kehlbrand, jemuž bylo tehdy dvanáct let a jeden či dva dny navíc. Zatímco ostatní děti z našeho skeldu se smály a házely na fňukající chudinku koňský trus, můj bratr přišel a pomohl mi na nohy. Už tehdy měl dlouhé ruce a nohy a štíhlou postavu rozeného válečníka. Byl nejméně o stopu vyšší než já, a tak tomu mělo být i po zbytek našich životů.

„Druhr-Tivarik, hřibátko moje,“ řekl nejistě a s obavami, jelikož použil kněžský výraz pro ty, jimž koluje v žilách božská krev, a setřel mi z očí slzy, „neplač.“ Nato se omluvně usmál, pak jeho rysy ztuhly do obvyklé masky příkrého pohrdání a vlepil mi facku. Rána byla tak silná, že jsem upadla na zem a na jazyku ucítila kovovou pachuť krve.

Několik vteřin jsem zmateně mrkala, ale překvapilo mě, že slzy už mi netečou. Zamženými očima jsem vzhledla a spatřila, jak Kehlbrand kráčí k ostatním dětem. Zamířil přímo k tomu nejvyššímu, ke statnému chlapci o rok staršímu než on sám, který se jmenoval Obvar a stál vždy v čele těch, kdo mě trápili.

„Tu, která je Druhr-Tivarik,“ opakoval můj bratr a udeřil Obvara zařatou pěstí přímo do obličeje, „nemůže soudit obyčejný smrtelník.“

Bitka, která se pak strhla, byla dlouhá a krvavá a mezi mladými ze skeldu se stala málem legendou. Naprosto zastínila urážku, kterou utrpělo dítě patřící k Druhr-Tivarik — na tu brzy všichni zapomněli. A jak jsem si později uvědomila, právě to byl Kehlbrandův záměr, neboť kněží si v tvrdém trestání podobných urážek libovali. Když bylo po všem, Obvar ležel na zemi, sténal a krvácel z mnoha ran, zatímco Kehlbrand, jenž nebyl zkrvavený o nic méně, zůstal stát.

Jak už to mezi chlapci často bývá, v následujících dnech se z něj a Obvara stali ti nejlepší přátelé a zůstali zapřisáhlými „bratry v sedle“ až do jistého konkrétního a velmi osudového dne o dvacet let později. Leč zdá se mi, ctěný čtenáři, že poněkud předbílám.

Třebaže byla tato příhoda důležitou lekcí, toho dne ještě mezi mnou a mým bratrem úzké pouto nevzniklo, ne, to ještě ne. A nevzniklo ani (což je podivné) onoho rána, kdy jsem měla svůj první pravdivý sen. Je třeba pochopit, že moc božské krve je vrtkavá. Ačkoli ti z nás, jimž je souzeno vstoupit do řad Druhr-Tivarik, se rodí matkám, jejichž dary se již projeví, ne vždy bývají ony dary postoupeny jejich potomkům. V mnoha případech v nich tiše prospí celé dětství a projeví se teprve s nástupem puberty. Tak tomu bylo i u mne. Na počátku mého dvanáctého léta, v týdnů, kdy přišla má první krev, o sobě dal poprvé vědět i pravdivý sen.

Mustíš mi, ctěný čtenáři, odpustit mé ubohé literární schopnosti, neboť převést do slov hrůzu onoho prvního snu je obtížný úkol. Pojem „sen“ používám proto, že slovo „vidina“ se mi jeví poněkud hloupé, ne-li přímo nepatřičné. Pravdivý sen je stav za hranicemi skutečnosti, ač se tomu, kdo je lapen v jeho mukách, jeví naprosto reálným. Zmatek a tlumené dojmy obyčejného snu se v něm nevykytují. Dotek vzduchu na kůži, vůně nesené větrem, teplo plamene či bolest říznutí — to vše je v něm jako živé a prožitek je skutečný.

Oné noci, když jsem ležela na rohožích ve stanu, který jsem sdílela spolu s ostatními zvýhodňovanými dětmi skeldu, jsem shledala, že mě pohltil spánek hlubší a absolutnější než všechny druhy spánku, jež jsem dosud poznala. Bylo to, jako by mi přes oči padl černý závoj a vyhnal všechno světlo i vjemy, a když z nich byl opět sňat, zjistila jsem, že stojím vprostřed strašlivých hrůz.

Nejvíce ze všeho si pamatuji výkřiky. Slyšet bolest umírající duše je cosi, co lze jen těžko snést, obzvláště když jste to neslyšeli nikdy předtím. V té době už jsem viděla různé lidi umírat. Kacíři, otroci a ti, kdo překročili Věčné zákony, byli obvykle povinni a nuceni

pokleknout před katovým mečem. Avšak jejich smrt byla vždy rychlá; prudké švihnutí šavlí a hned se jejich hlavy kutálely po zemi. Těla se zmítala, někdy sebou škubaly i tváře. Pro dítě příšerný pohled, leč přesto milosrdně krátký. To, čeho jsem však byla svědkem ve svém prvním pravdivém snu, nebyla poprava podle zákona. Byla to bitva.

Muž odsouzený k záhubě ležel opřený o bok mrtvého koně a oči měl vytřeštěné hrůzou a zmatkem při pohledu na změť vnitřností, jež bývaly jeho břichem. Ústa měl rozevřená a křičel, ruce karmínové krví a šlemem, jak se pokoušel vecpat rosolovité trubice zpátky do těla. Obklopoval nás vír dunících kopyt, čepelí řinčících o sebe a pronikavého ržání vyděšených koní, a to vše halil hustý oblak prachu.

V těch dobách byly v Železné stepi bitvy čímsi běžným. Stahlhasťové tehdy procházeli bolestnou proměnou z nesjednocených a donekonečna se svářících skeldů v cosi, co by bylo možné nazývat opravdovým národem. Zdálo se, že každý druhý měsíc přivážou válečníci luky k sedlům, nabrousí šavle a hroty kopí a pak nasednou na koně a jako jedno veliké vojsko odjedou. Za pár dnů, nebo možná týdnů, se vrátí, vždycky jako vítězové, a u sedel se jim houpou hlavy nepřátel. Večer pak popíjejí a vyprávějí příběhy o svých velkých činech, příběhy, které však neodpovídaly noční můře, jež mě nyní obklopovala.

Mé oči těkaly od jedné hrůzy ke druhé, od plazícího se muže, jenž se vlekl na pahýlech nohou, za nimiž se táhly dvě krvavé stopy, přes koně, který sebou zmítal v louži vnitřností a výkalů prosakujících z rozsekaných střev, až ke Kehlbrandovi, mému bratru, jenž se tyčil vprostřed toho všeho.

Jak bylo v boji jeho zvykem, nenosil přilbu, a když se bil obklopen ze všech stran protivníky, jeho dlouhé vlasy spletené do copů vířily kolem něj. Nepřátel musel být snad tucet a na zbroji se jim skvěl symbol rudohlava — znak skeldu Rikar, našich nejnenáviděnějších nepřátel. Zas a zas na něho doráželi a jeho šavle je zas a zas kosila k zemi. Můj bratr se pohyboval, jako by tančil, před každým bod-

nutím kopí ukročil stranou, před každým seknutím meče se sklonil a nechával za sebou stopu z mrtvol. Zdálo se, že je nepřemožitelný, nezastavitelný, a srdce se mi nad ním — navzdory tomu, že všude kolem pokračoval ten strašlivý sen — dmulo pýchou. Avšak, jak už jsem se od té doby mnohokrát poučila, nic takového jako nepřemožitelný válečník neexistuje.

Právě když Kehlbrand skolil posledního nepřítele, rozložitého muže s tváří surovce a páskou přes oko, vynořil se z prachu rikarský lučištník. Uháněl tryskem na velkém bílém hřebci, vyklonil se ze sedla a se soustředěným pohledem zkušeného střelce zacílil šíp. Vykřikla jsem varovně na bratra, ale přestože jsem křičela z plných plic, můj bratr nic neslyšel. V pravdivém snu je snivec pouhým svědkem, nikdy účastníkem.

Šíp zasáhl Kehlbranda zezadu do krku a probodl jej skrz, takže se mu z hrdla vynořila ocelová špička a zůstala trčet několik palců před ním. Kdyby byl nosil přilbu, mohl žít. Dívala jsem se, jak krátce zavrával, jak zírá se zvědavou lhostejností dolů na karmínově zbarvený hrot šípu, ve tváři výraz lehkého údivu. Potom padl, zhroutil se na zem a z těla mu vyprchal všechnen život.

Tehdy jsem ostatní děti rozmrzela, protože jsem se vzbudila s křikem. O dva dny později přišla zpráva, že Rikar přepadl jednu z našich loveckých výprav a bude potřeba bitvy, aby ta potupa byla odčiněna. Vyhledala jsem mezi shromazďujícími se válečníky Kehlbranda. Mezi příbuznými bylo zvykem dávat malé dárky těm, kdo táhnou do bitvy, a tak jsem mohla bratra najít, aniž bych vzbudila větší pozornost. On na mě nicméně hleděl s pobaveným překvapením, protože věděl, že mám ve zvyku zdaleka se podobným příležitostí vyhýbat.

„Děkuji ti, hříbátko,“ pravil, když jsem mu vtiskla do rukou malou dřevěnou sošku. Byla to podobizna koně, kterou jsem sama vyřezala, a mohu ve vši skromnosti říci, že to mi šlo vždycky výborně. „To je velice krásná...“

Zmlkl, neboť jsem přistoupila až k němu, stoupla si na špičky a objala jej pažemi. Tiše jsem mu zašeptala do ucha: „Až zabiješ toho muže s páskou přes oko, otoč se. Dej pozor na lučištníka na bílém koni.“ Pak jsem jej pustila a obrátila se k odchodu, ale ještě jsem se zarazila: „A příště bys už opravdu měl nosit přilbu.“

Rychle a s bušícím srdcem jsem odešla. Neřekla jsem o svém pravdivém snu nikomu jinému a ani jsem to neměla v úmyslu. Ostatní měli třeba z prvních projevů božských darů radost a běželi hned za kněžími, aby jim oznámili šťastnou novinku. Já však už věděla své.

Válečníci se vrátili o sedm dní později, když jsem seděla sama ve stanu a usazenýma očima hleděla otevřeným vchodovým otvorem ven. Pamatuji se, že mě nijak nepřekvapilo, když se objevil Kehlbrand, sklonil se a klesl na zem vedle mě. Cítila jsem pouze příšernou jistotu. Můj bratr byl pravý hastský válečník a jeho povinnost byla jasně daná. Ti, v nichž se projeví dary, musejí být odvedeni k Velkému skalisku a předání kněžím.

Kehlbrand se na mě dlouho mlčky díval. Vypadal spíš zamysleně než ohromeně. Nakonec prohlásil bezbarvým hlasem: „Toho bílého hřebce jsem si nechal. Můj dárek pro tebe.“

Přikývla jsem a polkla. V hrdle jsem měla sucho jako na poušti. „Pojedu na něm, až mě povezeš kněžím,“ řekla jsem chraplavě.

„Ale proč,“ pravil on, natáhl ruku a vzal mou bradu do dlaně, „bych to měl dělat, hříbátko?“

„Dovědí se to. Vždycky to vědí...“

„Tiše.“ Setřel slzy, jimiž se mi plnily oči, a sáhl do vaku. „Mám pro tebe ještě jeden dárek.“

Ten zub byl dlouhý a bílý a u kořene vsazený do stříbrného pouzdra připevněného k řetízku. Na zubu bylo cosi napsáno jakýmsi začernalým písmem. Písmena kupeckých říší jsem přečíst dokázala, ale tato mi byla zcela neznámá. „Je vytržený z čelisti bílého tygra,“ pravil Kehlbrand. „Je tomu už dlouho, co jsem v severních pustinách vyhledal stařenu, o které se říká, že ví mnoho o božské krvi.“

Zapřísáhla se mi, že tenhle amulet skryje krev před kněžími, a neprodala mi jej levněji než za tři koně a valoun zlata. Stejně jako ty jsem se obával, že pokud by se v mých žilách rozproudila ona moc, mohli by si pro mě kněží přijít. Ale protože se zdá, že mně už to nehrozí,“ řekl, roztáhl řetízek a navlékl mi jej přes hlavu — kov mě zastudil na krku, když mi jej tam Kehlbrand urovnával —, „dávám jej teď tobě.“

Leč ani tato událost, ačkoli nás sblížila a učinila z nás doopravdy bratra a sestru (nikoli jen dva plody téhož lůna), ještě stále nebyla poslední pečeti na uzlu, jenž nás svázal v jedno. Čin, který skutečně spojil naše duše, přišel onoho dne, kdy jsme byli povoláni, abychom sledovali, jak Mestra-Dirhmar, velekněz, zabije našeho staršího bratra.

„Hleďte na rozsudek Neviděných!“ kvílel stařec a ve dvou kostnatých pěstech svíral nad hlavou nůž. „A zapamatujte si jejich ponaučení! Laskavost je slabost! Soucit je zbabělost! Moudrost je klam! Je-li krev slabá, prolijte ji!“

Tehlvar, náš bratr, ležel nahý na oltáři před kněžem. Jeho tělo se všemi jizvami, jež hyzdily vypracované svalstvo, bylo jako šest stop dlouhé svědectví o mnoha bitvách jeho života. Vzpomínám si, že když se nůž vznesl nad něj, ani sebou neškubl. Kněz čekal, až stíny vržené rozeklaným majestátem Velkého skaliska ustoupí a tím stanoví okamžik, kdy se slunce ocitne přesně nad tímto bodem uprostřed Železné stepi. Potom, jakmile se polední slunce zalesklo na mírně zakřiveném ostří, bodl. Jediným rychlým, přesně mířeným pohybem, přímo do Tehlvarova srdce. Sledovala jsem, jak sebou můj bratr trhl, když se mu čepel zabadla do těla, sledovala jsem, jak se zasmíval v křečích při posledních pár úderech rozpůleného srdce a jak zůstal tiše ležet.

„Druhr-Tivarik!“ pravil Mestra-Dirhmar a trochu zahekal námahou, když vyprošťoval nůž z Tehlvarova těla. Potom zbraň povzvedl do výše. Po paži mu stékala krev a omývala jeho nahý trup.

Jako jedna z těch, kdo měli božskou krev, jsem stála hned v prvních řadách, mezi dvěma mohutnými balvany, jež tvořily bránu orientovanou na východ. Z toho důvodu jsem byla dost blízko oltáři, abych viděla vraždu svého bratra se všemi chmurnými, ale fascinujícími detaily. Vzpomínám si, jak krev knězi kapala přes ochablé hrudní svaly na ostře vystupující mřížoví žeber. Bylo podivné pomyslet na to, že tak mocný válečník jako Tehlvar mohl být zabit někým tak starým a slabým, někým, kdo navíc nikdy nepoznal bitvu.

Je to Mestra-Dirhmar, připomněla jsem si, opakovala ta slova a sklopila oči, stejně jako tisíce dalších, kteří se zde shromáždili, aby se stali svědky nejposvátnějšího rituálu. Je mluvčím Neviděných. Ale i tato slova mi přišla prázdná, má poslušnost byla jen bezmyšlenkovitou reakcí dobře vycvičeného psa. Pod touto úctou se skrývala menší, ale pravdivější myšlenka, která mi zněla v hlavě i ve chvíli, kdy jsme — já a významné osobnosti stovky skeldů — klesli na kolena a sklonili hlavy k zemi: Je to jen slabý stařec. Tehlvar byl lepší.

Musíš však pochopit, ctěný čtenáři, že jsem Tehlvara nemilovala. Byla jsem o třináct let mladší a stěží jsem ho znala, jediné snad jeho pověst, ale jaká to byla pověst! Říkalo se, že předtím, než se stal skeltirem, zabil v boji více než padesát mužů. To pod Tehlvarovým vedením jsme dosáhli toho, že skeld Cova získal vůdčí postavení. Díky jeho odvaze a zručnosti v bitvě u Tří řek byli zabiti či zajati kačířští zářdoví božské krve. Přestože stále existovalo mnoho neshod, mnoho hastských skeldů teď stálo při sobě jako spojenci, a ne proti sobě jako donekonečna se svářící rivalové. To vše ale nebylo dost, aby to Tehlvara uchránilo před nožem velekněze.

Povolali jej k Velkému skalisku a měl zodpovědět poslední ze Tří otázek. Odpověď na ni by mu zajistila závěrečné požehnání, byl by jmenován Mestra-Skeltirem, nejvyšším pánem Hastů. Prozatím dvakrát jej kněží povolali, aby odpověděl na otázku, a dvakrát jim dal přijatelnou odpověď. Tato čest nenáleží všem skeltirům, jen těm, kteří si získali největší proslulost. Mohou uplynout celé roky, aniž by byla

otázka položena, a jen čtyři další skeltirové v dlouhé historii Hastů zodpověděli první dvě otázky správně, třetí pak žádný z nich. Na příchod Mestra-Skeltira, vůdce, který by nám zajistil nejen vládu nad Železnou stepí, ale i nad mnohem bohatšími zeměmi kupeckých králů na jihu, jsme čekali již dlouho.

Avšak ať už Tehlvar odpověděl cokoli, jeho odpověď — určená jen radě kněží daleko od uší shromážděného davu — nestačila na to, aby zajistila vládu jemu. Byl Druhr-Tivarik, v jeho žilách kolotala božská krev stejně jako v mých, ale prokázalo se, že je to slabá krev, a je-li krev slabá, musí se prolít.

„Kehlbrande Reyeriku!“ pronesl zpěvně Mestra-Dirhmar a ukázal špičkou nože na mladíka, který klečel po mém boku. „Povstaň, ať tě všichni vidí!“

Sledovala jsem, jak bratr vstává, a zachvátilo mě silné nutkání natáhnout ruku a zadržet jej. Ačkoli jsem byla mladá a lži kněží přijímala se vši vážností, už tehdy jsem věděla, že to, že byl Kehlbrand vybrán, je prokletí, a ne požehnání. Zadržet jej v tu chvíli by bylo znamenalo smrt, a to nikoli smrt rychlou, jaká byla souzena Tehlvarovi. Narušení kněžského obřadu by mi přineslo nejhorší mučení. Snad to byl tedy strach, co tehdy zadrželo mou ruku, neboť jsem nikdy nepředstírala, že jsem kdovíjak statečná. Ale to si nemyslím. Mám dojem, že jako mnozí další z přítomných jsem si přála, aby to byl právě Kehlbrand. Chtěla jsem zažít ten okamžik, kdy se z něj stane opravdový Mestra-Skeltir. Takže jsem se jej zadržet nepokusila, tehdy ještě ne. To až později.

„Podle práva krve jsi nyní skeltirem skeldu Cova,“ pravil kněz Kehlbrandovi. „Jak určují Věčné zákony, zítřejší ráno bude vyhrazeno výzvam k souboji. Kterýkoli válečník s dostatečným postavením, který tě porazí, se stane skeltirem namísto tebe.“

Kehlbrand sklonil hlavu na znamení, že s veškerou vážností přijímá. Potom hlavu znovu pozvedl a vyčkávavě pohlédl knězi do očí. Viděla jsem, jak knězova tvář zbrunátněla zuřivou nechtí.

Mohl klidně mlčet; z toho, že mého bratra jmenoval do role skeltira, mu neplynula žádná povinnost zároveň jej povolat k první otázce, až na to, že Kehlbrand si už získal daleko větší věhlas než většína z těch, jimž se této cti dostalo, což všichni členové Hastu dobře věděli.

Kněžovy rty odhalily zažloutlé zuby, jen stěží se mu podařilo zamaskovat pohrdlivý úšklebek, ale potom nasadil masku svědomitosti a jistoty. „Pokud přežiješ,“ řekl, „vrať se sem hodinu před polednem, abys zodpověděl první otázku Neviděných.“

Paže mu klesla podél těla, odmíchl se a přejel pohledem Tehlvarovo tělo. Zjistila jsem, že jeho výraz náhle kontrastuje s tím, který měl na tváři jen pár vteřin předtím. Teď vypadal mnohem starší, v očích se mu na kratičký okamžik jasně zračil smutek a lítost. Pak se otočil a obklopen zástupem nižších kněží kráčel pryč.

Můj národ nemá rád přespříliš dlouhé obřady, a tak se zástupci stovky skeldů brzy rozešli do svých tábořišť. Kehlbrand však zůstal, a já proto zůstala s ním. Přešel k oltáři, zavřel oči a položil ruku na bratrovo čelo. Tiše zamumlal něco na rozloučenou. Během posledních pár let bojoval často po Tehlvarově boku a vydobyl si takovou pověst, že mohl bratra kdykoli vyzvat k souboji o plášť skeltira, ale nikdy tak neučinil.

Za mnou se ozvalo hlasité řihnutí. Ohlédla jsem se přes rameno a spatřila, jak se o jeden monolit opírá Obvar, v ruce měch s vínem, a zpytavě si mě prohlíží.

„On se loučí,“ řekla jsem a odvrátila se.

„Ten pobožnej kretén je mrtvej,“ zamumlal Obvar a stanul mi po boku. „Stejně to neslyší, tak o co jde?“ Byla to zjevně řečnická otázka, protože dřív, než jsem mohla něco odseknout, natáhl ke mně ruku s měchem. „Napiješ se?“

Obvar mi vždycky nabízel pití, a nejen to. Už před mnoha lety se jeho dávné dětské šikanování proměnilo ve zcela jiný druh zájmu. Často mě napadalo, že jsem ho mívala raději dřívě, když mě šikano-

val, než teď, když se o mě ucházel. Avšak teď mi striktní odmítnutí, které jsem původně zamýšlela, zůstalo vězet na jazyku, neboť jsem si všimla, že v Obvarově pohledu fyzická touha chybí. Za ty roky se rozdíl v našich výškách změnil a já musela — na rozdíl od Kehlbranda — k Obvarovi vzhlížet, abych zjistila, jak se vlastně tváří. Pro jednou vypadal spíš utrápeně než chlípně.

„Dej to sem,“ řekla jsem a vzala mu měch. Po prvním doušku jsem překvapeně zamžikala. Namísto těžkého, květinově ovocného vína, jaké Hastové obvykle pili, jsem na patře ucítila cosi mnohem lehčího. Byla to bohatá a složitá chuť, protkaná příjemnou zemitostí a vyvážená hladkostí, díky níž nápoj klouzal velice snadno do krku.

Když jsem si ještě jednou pořádně lokla, Obvar řekl: „Není to zrovna levné pití, víš,“ a sraštil husté obočí.

„Co to je?“ zeptala jsem se a vrátila mu měch.

„Nejsem si jistý, jak přesně se to jmenuje. Dělá se to z nějakého ovoce, co roste v jedné zemi daleko za mořem. Tak to aspoň říkal ten obchodník, kterému jsem to ukradl. Nechal jsem ho naživu jen proto, že mi slíbil přivést příští léto další várku. Řekl jsem mu, že mu za ni dokonce zaplatím. Nebylo to ode mě hezké?“

„Nechals žít ostatní z jeho karavany?“

„Jen mladé.“ Pokrčil rameny a napil se. „Otroci jsou cenní.“

„Ty jsi ale nechutné zvíře, Obvare.“ V hlase mi zazněl žár skutečné nenávisti, a to dost zřetelně na to, aby se měch na cestě k jeho rtům zastavil. Potom se ty rty roztáhly do úsměvu.

„Osmnáct let,“ pravil a přistoupil blíž, takže se tyčil nade mnou. Do pohledu se mu vloudil obvyklý chtíč. „A pořád nejsi vdaná. Vždycky se mi líbilo, jak mě ten tvůj jazyk dokáže spráskat, holka. Říkám si, co dalšího by ještě uměl.“

Zadívala jsem se mu přímo do očí a na chtíč, který jsem tam spatřila, jsem odpověděla naprostým pohrdáním. Neměla jsem strach a necítila potřebu sáhnout po dlouhém noži zavěšeném na opasku. Byla jsem Druhr-Tivarik. Zatímco týrání jednoho dítěte druhým by

se trestalo bitím, teď, ve věku, kdy jsem sama mohla mít děti, by ho urážka nebo ublížení odsoudily k dlouhé smrti válečníka, který ztratil čest. Jak jsme však na sebe nyní hleděli a vteřiny se protahovaly v dlouhou chvíli, musela jsem se v duchu začít ptát, jestli snad právě dnes nepřekoná Obvarův chtíč jeho obezřetnost.

„Až se z tvého bratra stane Mestra-Skeltir,“ řekl napjatě a s vyčeněnými zuby, „všechny porazíme. Vypleníme země kupeckých kráľů až ke Zlatému moři a já budu stát v každé bitvě po jeho boku. Až všechno to nádherné zabíjení skončí a poslední kapka krve padne k zemi, zeptá se mě, po jaké odměně za své služby toužím. O co myslíš, že jej požádám?“

„O Luralyn.“

Naše oči bleskurychle přelétly k oltáři, odkud se ozval hlas mého bratra. Kehlbrand se na nás neďíval, stál opřený rukama o hranu oltáře a pohledem stále ještě visel na Tehlvarově těle. „Měl bych jednu radu,“ pravil a pak zvedl zrak k Obvarovi. „Bratře v sedle, jdi, ukoj svůj hlad na nějaké otrokyni a mou sestru nech na pokoji. A neopij se příliš. Možná budu zítra potřebovat tvůj meč.“

Obvar ztuhl a já viděla, jak mu v hubené vousaté tváři slabě probleskla zlost. Rychle však zmizela a Obvar tiše, odevzdaně vzdychl. Byli sice bratry v sedle, ale Kehlbrand byl teď skeltirem.

„Tumáš,“ zabručel Obvar a vrazil mi měch do náruče. „Dar na důkaz úcty k sestře mého skeltira.“

Dívala jsem se, jak maštruje pryč, směrem k tábořišti našeho skeldu, a pocítila krátký záchvěv sympatií k té nešťastné otrokyni, která jej zaujme. Otroci nepatří k Hastům. V duchu jsem recitovala jeden z Věčných zákonů a přitom jsem přešla k oltáři a ke Kehlbrandovi. Všechno, co nepatří k Hastům, je kořist.

„Dej si trochu,“ vybědla jsem ho a podávala mu měch. „Vážně to vůbec není špatné.“

Nevšímal si mé nabídky a dál upíral zrak na mrtvou, prázdnou tvář našeho bratra. Rty se Tehlvarovi ve smrti stáhly a odhalily zuby,

byla to jakási parodie úsměvu. Nehodlala jsem se na ten škleb dívat moc dlouho a raději jsem se zaměstnala dalším štědrým douškem Obvarova vína.

„Víš, proč ho kněží zabili, Luralyn?“ zeptal se mě Kehlbrand. Jako obvykle mluvil mírně. Můj bratr zřídka kdy křičel. Dokonce i během soubojů, které jsem jej viděla vybojovat, mělo těch pár slov, jež vyřkl uprostřed vřavy a řinčení mečů, podobu klidného, téměř starostlivého mumlání. Nicméně si nepamatuji, že by někdo někdy jediné slovo, které Kehlbrand řekl, přeslechl nebo nepochopil.

„Odpověděl špatně na otázku,“ řekla jsem a otřela si ústa rukávem svátečních černých šatů.

„Neslyším ve tvém hlase zármutek, hříbátko,“ pravil Kehlbrand a konečně se otočil ke mně a změřil si mě pohledem. „Což jsi našeho bratra nemilovala? Nepuká ti snad srdce nad jeho odchodem ze světa?“

Kdokoli by nás poslouchal, musel by jeho otázky chápat jako upřímné a vážně míněné dotazy nesoucí stopu ukřivdění nad mou netečností. Já však znala bratra dost dobře na to, abych v jeho hlase rozpoznala jemný výsměšný tón.

„Vzešli jsme z téhož lůna,“ pravila jsem. „Avšak ne z téhož otce. Většinu života byl pro mě Tehlvar cizincem. Ale...“ Odmlčela jsem se a prohlédla si mrtvolu na oltáři, a znovu mě udivil ten počet válečných zranění, po nichž zůstaly na těle jizvy, některé dlouho zahojené, jiné sotva pár týdnů staré. Věděla jsem, že Kehlbrand na těle téměř žádné jizvy nemá. „Přesto je mi líto, že odešel. Byl to dobrý skeltir, i když možná až příliš rád hlásal učení kněží.“

„Učení kněží,“ opakoval Kehlbrand a pomalu přikývl. „On měl jejich vyučování vždycky rád. Dojel jsem až za Železnou step, bratře,“ řekl mi jednou. „Lidé, kteří tam žijí, vedou zmatené a nejisté životy. Velebí slabost a libují si v chtivosti. Ze lži činí ctnost a z hříchu počestnost. Až povstane Mestra-Skeltir, všechno to z nich smyje krví. Kněží to předvídali.““

Zmlkl, natáhl ruku a překryl dlaní matný lesk Tehlvarových očí, aby je zavřel. „Ale ty se mylíš, hříbátko. Oni ho nezabili kvůli odpovědi, kterou jim dal. Zabili ho, protože neodpověděl vůbec. Nebyl Mestra-Skeltir a věděl to.“

„Udělal cestu tobě,“ řekla jsem.

„Ano. Aspoň tolik mi včera večer řekl. Mluvili jsme spolu dlouho a prozradil mi mnoho věcí, včetně toho, jakou otázku mi zítra kněží položí a jakou mi položí za rok, pokud odpovím správně.“

Zírala jsem na něj a zděšením oněměla. Měch s vínem mi v šoku málem vyklouzl z prstů, ale pak jsem se ovládla. Považovala jsem za nutné dát si ještě lok, než jsem znovu promluvila. „On ti to řekl? To je kacírství!“

Kehlbrandovy zuby, velice bílé a velice pravidelné, zazářily v úsměvu; ten se na jeho tváři objevoval jen zřídkakdy. „Až přijde čas, drahá sestro, povím ti vše, co jsem se včera v noci dozvěděl, a ty si uvědomíš, že to, cos právě řekla, je naprosto směšné.“

Jeho veselí se však rychle vytratilo. Pozvedl ruku z Tehlvarových očí a chytil mě za rameno. „Zítra se mě zeptají na mé jméno.“

„Tvé jméno už znají. Kehlbrand Reyerik, skeltir skeldu Cova.“

„Ne, oni žádají jiné jméno. Takové, které by bylo hodné Mestra-Skeltira. Jméno, které budou vojáci kupeckých králů šeptat se strachem, jakmile uslyší na stepi hřmění kopyt Stahlhastů. Jméno, které nás provede celou cestou až ke Zlatému moři a ještě dál.“

Přesunul ruku z mého ramene k mé tváři a pohládl mě po ní. Viděla jsem v jeho obličejí lítost a také vinu, neboť si uvědomoval, jak vážné je to, oč mě chce požádat. „Tohle potřebuju od tebe: jméno. Luralyn, drahá sestro, je čas, abys znovu vstoupila do snu.“

Ač jsem se snažila tomu odolat, ač to bylo cosi, čemu jsem se vyhýbala od chvíle, kdy jsem sem přišla, mé oči nevyhnutelně zabloudily k Hrobce. Stála uprostřed půlkruhu železa a skal, jenž tvořil Velké skalisko. Ničím nezdobený kvádr z šedivého kamene, deset kroků široký a dvanáct stop vysoký, s otvorem na východní straně.

Otvor byl černý obdélník v tom šedém kameni, žádné světlo z něj nevycházelo. Kněží Hrobku nikdy nehlídali. Nebyl důvod obtěžovat se s hlídáním, protože nikdo na světě by do ní nevkročil, leda by mu to poručili.

„Neboj se,“ pravil Kehlbrand, když viděl, že se mé oči nehybně upírají na černý vchod do Hrobky. „Kněží nic nevědí. O tom jsme se ujistili.“

„Dozvědí se to,“ hlesla jsem. Zjistila jsem, že neumím zabránit tomu, aby se mi trásl hlas. Ruka se mi sama od sebe vkradla pod šaty a sevřela popsany tygří zub, tiskla jej pevně. „I když mám tohle, tak blízko... tamtomu. Dozvědí se to.“

„Přeceňuješ jejich schopnosti. Nemají ani zlomek té moci, kterou předstírají. Jejich skutečná moc spočívá v klamech, které sprádaají, aby lapili duše našeho lidu, a všechny klamy časem pomínou. To je další lekce, kterou mi Tehlvar včera dal.“

„Dozvědí se to!“ trvala jsem na svém a nenáviděla se za slzy, jež mi vhrkly do očí. Jeho žádost mi připadala jako zrada, sobecký požadavek, který ničil naši vzájemnou důvěru. Neboť z celého skeldu, ze všech mých mnoha sourozenců, bratranců a sestřenic božské krve, jen on jediný znal pravdu. Kdyby to měli kněží někdy odhalit, musela bych vejít do černých dveří, a co by se z nich vynořilo, to bych už nebyla já.

„Udělalí ze mě...“

Hlas mi selhal, ale on mě přitáhl k sobě a jeho paže mě ovinuly jako dvě větve toho nejmohutnějšího stromu. Měla přijít ještě další slova, další přísahy a sliby, ale od té doby jsem chápala, že naše pouto bylo zpečetěno tímto objetím. Právě v tomto okamžiku mě učinil zcela svou. V jeho náručí všechen strach prchl a já věděla, že on nikdy nedovolí, aby mi někdo způsobil cokoli zlého, žádnou újmu na těle ani na duši.

„Zabiju všechny kněze, byť by to i jen navrhl,“ zašeptal mi něžně do ucha. „Pomaluju tohle skalisko jejich krví a jejich hlavy nabodám

na kůly kolem Hrobky, aby to všichni Hastové viděli.“ Odtáhl se a setřel mi z očí slzy, jako to dělával po všechny ty roky předtím, až na to, že tentokrát nenásledovala po laskavostech facka. „Věříš mi, hříbátko?“

„Ano, bratře,“ řekla jsem, přitiskla hlavu na jeho hrud' a naslouchala pravidelnému tlukotu jeho srdce. „Věřím ti.“

Privolat pravdivý sen není příliš složitý proces. Není to nic mystického ani rituálního. Navzdory tomu, več věří méně osvícené národy, k tomu není potřeba zařikávání, odporně páchnoucích lektvarů ani prolité krve nešťastných zvířat. Ve skutečnosti, jak jsem zjistila během těch let od prvního projevu svého daru, to vyžaduje pouze chráněné a pohodlné místo, kde je dostatek klidu a míru. Proto jsem té noci opustila tábořiště Covů. Brzy v něm totiž započaly radovánky a tradiční slušné chování šlo stranou v obvyklém přívalu pití, šňupavého tabáku, který kalil mysl, a bezhlavého souložení.

Ve společnosti Kehlbranda a dvou jeho bratří v sedle, jimž nejvíce důvěřoval, jsme nechali vřavu oslavy za zády a vyjeli za moře stanů do širé rozlohy Železné stepi. Pět mil dlouhá jízda pod hvězdami nás dovedla k malému pahorku v jinak ničím nenarušované ploché krajině. Ti dva válečníci vztyčili na pahorku stan, dlouhými opratěmi si připoutali koně k zápěstí a odebrali se do uctivé vzdálenosti. Jeden stál tvář k východu, druhý k západu. Oba měli své luky ze dřeva a rohoviny připravené a šípy vložené na tětivy. Nevěděla jsem, zdali jim Kehlbrand pověděl, co se dnes v noci bude dít, ovšem věděla jsem, že kdyby jim to byl řekl, nikdy by o tom nepromluvíli. Věrnost, již mu projevovali ti, kdo si získali jeho přátelství, byla naprostá.

„Pro případ, že by ses nudil,“ pravila jsem a podala Kehlbrandovi Obvarův vinný měch.

„Á,“ vzdychl po malém doušku a pochvalně zdvihl obočí. „Tohle znám. Dělá se to z ovoce zvaného hrozny a vyrábějí to barbaři za Velkým mořem. Sídlí v království, které sužují nekonečné války a pověry odporující zdravému rozumu.“ Položil měch na zem k ohýnku, který rozdělal. „Budou nám vděčni za mír, který jim časem přinese.“

„Copak máš v úmyslu táhnout tak daleko?“

„Hodlám táhnout kolem celého světa. Copak kněží nepředpověděli Mestra-Skeltirovi právě takovou dráhu?“

Obrátila jsem oči v sloup a pak vlezla do stanu. „Nevypij to všechno.“

Svlékla jsem si oděv z volské kůže a ulehla na kožešiny, které mi připravili jeho bratři v sedle. Jako obvykle vál stepí ostrý vítr a stěny stanu neustále pleskaly. Snažila jsem se navodit klid mysli, s nímž přijde černý závoj a pravdivý sen, ale tento důvěrně známý refrén mě při tom nijak rušit nemohl.

Po první zkušenosti jsem se svému daru dlouho vyhýbala, protože jsem měla strach z toho, co bych mohla, až se závoj roztáhne, uvidět. Leč zvědavost, možná nejúpornější ze všech zlovyků, mě nakonec přesvědčila, abych to zjistila. Zprvu mé pokusy selhávaly — pravdivý sen mi přinášel letmé obrazy míst a lidí natolik cizích, co se oblečení i řeči týkalo, že ať už v tom bylo jakékoli poselství, zůstávalo beze smyslu. Teprve po značném experimentování jsem objevila, že pravdivý sen si žádá záměr a cíl, nějakou otázku, která jej doveđe k pravdě.

Jméno mého bratra, zašeptala jsem v duchu, když se na mě snášel černý závoj. Jak zní?

Závoj se poslušně roztáhl a já zjistila, že stojím na malém návrší. Ve večerním vánku šeptala vysoká tráva. Obloha hrála ztemnělými barvami soumraku a v mělké prohlubni pod sebou jsem spatřila mnoho ohňů. To je armáda, uvědomila jsem si a prohlížela si učiněné město stanů natěsnané kolem ohňů, okolo nichž posedávali

nebo postávali muži. Zbroj a zbraně měli vyskládané na hromadách, ale vypadaly zcela jinak než náprsníky z černého železa a drátěné košile, jaké nosili Hastové. Tato zbroj se skládala z překrývajících se ocelových plátů a z kopí se zakřiveným ostrím, jaké mívají vojáci ve službách kupeckých králů. Bylo to největší vojsko, jaké jsem kdy viděla, tisíce a tisíce mužů.

„Kdo jsi?“

Při zvuku hlasu jsem sebou trhla. Tucet kroků ode mě stála žena, jejíž vzhled mě velice překvapil, protože mi byl zcela cizí. Roucho, jaké měla ona, jednoduché černé šaty po kotníky s malým znakem bílého plamene na prsou, jsem ještě nikdy neviděla. Také její tvář měla jiný tvar a zbarvení, než mají lidé z kupeckých říší, a modrýma očima a bledou kůží se podobala spíše Stahlhastům. Co mě však překvapilo nejvíce, a ve skutečnosti doslova šokovalo, bylo to, že se dívala přímo na mě. Viděla mě.

„Kdo jsi?“ opakovala ona a zírala na své okolí vytřeštěnými očima plnými strachu. „Kde to jsem?“

Dokázala jsem na ni jenom hledět, oněmělá úžasem. Během mých předchozích pravdivých snů si žádná z postav, které jsem v nich spatřila, mé přítomnosti nevšimla. Jak by také mohla? Vždyť jsem tam ve skutečnosti nebyla.

„To tys mě povolala na toto místo?“ naléhala žena a kráčela ke mně. Najednou vypadala spíš rozzlobeně než zmateně. Nedokázala jsem se pohnout, byla jsem stále ještě lapena v pasti nejistoty, a kromě toho mě rozptylovala skutečnost, že tato žena v černém kráčela bosa. Chodidla měla černá nahromaděnou špínou a mně pohled na ně z nějakého důvodu uhranul.

„Tohle není vize od Otce,“ pravila žena a vrhla se ke mně. „Je nějaká jiná. Já to poznám!“

Moje fascinace jejíma nohama, znásobená intenzivním pocitem naprostého překvapení, mi zabránila v činu; žena mě chytila za paže a pevně je sevřela. Vzpomínám si, že když se její tvář ocitla jen

kousek od mě, všimla jsem si jejích krví podlitých očí. Měla vlastně pohlednou tvář, hladká pleť svědčila o ženě ani ne třicetileté. Byl to však obličej ověřený vzpurnou masou tmavých, nečesaných vlasů, a v jejím dechu jsem ucítila důvěrně známý štiplavý pach, který mě spolu se zarudlýma očima dovedl k jednoduchému závěru. Je opilá. Do mého snu vtrhla opilá žena se špinavýma nohama.

„Nepokoušej se mě oblafnout, ty čarodějnice!“ syčela. „Jaký záměr Temnoty se v tomhle skrývá?“

To, co mě konečně probralo, byl slabý, ale čpavý závan jejího dechu. Znechuceně jsem se ušklíbila, trhla hlavou dopředu a udeřila ženu čelem do nosu. Účinek, jehož jsem chtěla dosáhnout, nastal okamžitě — ruce jí sklouzly z mých ramenou a ona se skučením padla na kolena.

„Ptala ses, kdo jsem,“ řekla jsem, vytáhla zpoza opasku dlouhý nůž a přiložila jej ženě ke krku. „Ale nejdřív mi řekneš své jméno ty.“

S uspokojením jsem sledovala, jak se jí ostří nože zarývá do masa. Jestliže se můžeme jedna druhé dotknout, zřejmě si můžeme také ublížit.

„Nic ti neřeknu, služebnice Temnoty,“ pravila s tváří napjatou bolestí a vzpurně ke mně vzhlížela. „Nikdy nezradím lásku Otce...“

Potom vykvikla bolestí, protože jsem jí přejela ostřím po tváři a zanechala na ní krátký, ale hluboký řez. „Jak to, že jsi tady?“ udeřila jsem na ni. „Jak to, že mě vidíš? Kudy ses dostala do mého snu?“

Bolest a nevráživost jí na chvíli z tváře zmizely — teď na mě civěla se zmateným úžasem. „Chceš říct... že ty jsi také věštkyň? Ale... ty přece nemůžeš znát Otcovu lásku. Otec by nepropůjčil tak veliký dar někomu, jako jsi ty...“

„Jaký otec?“ chtěla jsem vědět a namířila špičku nože tak, aby se jí vznášela jen palec od oka. „O čem to tady blábolíš?“

Má slova pohltilo troubení mnoha rohů, jemuž se v odpověď vnesla z vojska pod námi bouře poplašených výkřiků. Zvedla jsem

oči od opilé ženy a viděla, že armáda odpovídá na signál. Vojáci si běželi pro naskládaná kopí a oblékali zbroj, střelci z kuší si brali toulce a kavaléristé zdvíhali sedla na uvázané koně.

„Co se to děje?“ zeptala se žena. Uvědomila jsem si, že pořád ještě držím nůž tak, abych jí mohla vypíchnout oko, a ustoupila jsem, protože jsem si najednou připadala nějak pošetile.

„Zjevně se tu odehraje bitva,“ řekla jsem a zastrčila nůž do pouzdra.

„Kde?“ Vstala, zašklebila se a třela si nos. Viděla jsem, že modřina na jí už bledne, stejně jako se jí zacelovala rána na tváři. Vypadalo to, že zranění, která si způsobíme tady, jsou jenom dočasná. „Kdo s kým bojuje?“

„Tím si nejsem úplně jistá.“ Odvrátila jsem se od ní a sledovala, jak se armáda šikuje. „Mám dojem, že jsme někde na jihu Stepi, ne daleko hranice se zeměmi kupeckých králů.“

„Kupeckých králů?“

Obrátila jsem se k ní a sraštila obočí nad nefalšovanou bezradností v jejím hlase. Jak to, že nikdy neslyšela o kupeckých králích? Vždyť jim patřila většina bohatství celého světa. „Myslím, že je na čase, abychom se řádně představily,“ navrhla jsem.

Napřímila se a domýšlivě vystrčila bradu. „Jsem lady Ivinia Morentesová ze Západního pomezí,“ pravila, „služebnice Církve nebeského Otce a z Jeho požehnání Svatá věštkyně.“ Udělala pauzu, zřejmě pro větší dramatický efekt. „Všem, kdo se těší lásce Otce, známá jako Požehnaná panna.“

Zmateně jsem zavrtěla hlavou, nicméně jsem pozvedla otevřenou dlaň v gestu mírumilovného přivítání. „Luralyn Reyeriková z božské krve, dcera skeldu Cova národa Stahlhastů.“

Podle výrazu na její tváři bylo jasné, že jí má totožnost říkát stejně málo, jako mně ta její. „Ty jsi...“ začala a pochybovačně sraštila obočí, „věštkyně svého lidu?“

„Věštkyně?“

„Vidíš... různé věci. Události, které se teprve stanou, nebo už se staly.“

„Někdy. Já tomu říkám pravdivý sen.“

„Sen.“ Pohrdlivě si odfrkla a obrátila pozornost k shromažďující se armádě. „Ne, děvče, tohle nejsou sny. To jsou dary vhledu od samotného Otce. Ačkoli z jakého důvodu se rozhodl podělit se o ně i s tebou, to si neumím představit.“

Z tónu, jakým to řekla, mě zasvrběla ruka a chtěla jsem znovu sáhnout po noži, ale pak jsem to nutkání přemohla. „Kde máš boty?“ zeptala jsem se raději a změřila si sarkastickým pohledem její zčernalé nohy.

„Světský přepych představuje překážku na cestě k Otcově lásce,“ pravila hlasem plným pobožné sebejistoty a pyšně ohrnula nos. „Vyhybám se mu, žiji prostým a nezhýčkaným životem, a stejně tak se vyhybám životu v bohatství a zahálce, do něhož jsem se zrodila. Tak mě Otcovy vhledy navštěvují mnohem snáz.“

Pohlédla jsem na její zarudlé oči a vzpomněla si, jak jí páchlo z úst. „Takže ty se vyhybáš přepychu bot, ale pití ne.“

Přes tvář jí přeběhl záchvěv zlosti. Odpověděla strohým a jako by obranným tónem. „Při církevních rituálech je víno často potřeba a Knihy obsahují mnoho zmínek o jeho požehnaných vlastnostech.“

„Ahá“ — v hlase mi zazněla rozmrzelost — „takže ty jsi kněz.“

Trochu se napřímila, založila si ruce na prsou a s jistou trpkostí odvětila: „Ženám je z rozkazu svatého Předčítače zakázáno vstoupit do kněžského stavu. Já však sloužím církvi lépe než kterýkoli muž. Zatímco ty“ — pohlédla na mě úkosem a vychytrale přimhouřila oči — „ty jsi zcela jasně kacírka divošského původu. Možná právě proto mě sem On seslal, abych tě mohla zasvětit do Jeho lásky...“

„Mám nuž,“ připomněla jsem jí a hlavou pokynula k údolí. „Raději se dívejme na tu bitvu, ne? Mám dojem, že právě to je důvod, proč jsme tady.“

Armáda už se z větší části sešikovala. Dlouhé řady pěšáků se prolínaly s oddíly střelců z kuše a kavalérie se tryskem hnala na křídla. Denní světlo se téměř již vytratilo a celý výjev osvětlovala smíšená světla ohňů a mnoha pochodní, které drželi důstojníci na koních. I přes slabou ozvěnu vykřikovaných rozkazů bylo celé vojsko děsivě tiché, jako by na něm ležel příkrov napjatého očekávání. Necítila jsem v něm dychtivost po boji, jenom hrůzu a strach.

Vojáci stáli seřazeni tváří k severu, kde jsem viděla jen travnatou pláň táhnoucí se do tmy. Zanedlouho jsem však ucítila důvěrně známé chvění pod nohama, za nímž následovalo zvukné rachocení blížící se bouře.

„Ptala ses na můj lid,“ řekla jsem té ženě. „Za chvíli se s ním seznámíš.“

Hřmění stále sílilo a svědčilo o mnohem větším vojsku, než jaké se kdy na Železné stepi podařilo shromáždit. To mě přimělo k závěru, že armáda pod námi bude čelit spojené síle všech skeldů, které přísahaly věrnost Stahlhastům. Musím přiznat, že ačkoli mě to dnes o mnoho let později zahanbuje, tehdy mě tato vyhlídka naplnila nadšeným očekáváním.

Proto mě trochu zklamalo, když jsem slyšela, jak hřmění náhle zesláblo, a z potemnělé pláně nevyjelo žádné vojsko Stahlhastů. Sice jsem stále tušila jeho přítomnost — mé uši zaznamenaly dech tisíců koní a válečníků. Ale jejich útok se z nějakého důvodu zastavil. Potom, po krátké pauze, se do blikajícího světla pochodní vynořila široká řada asi dvou set jezdců. Jejich koně kráčeli klidně a stejnoměrně, blížili se k šikům nepřátelské armády, nyní již zcela zformovaným, v neuspěchaném, dokonce až bezstarostném tempu. Viděla jsem, že ačkoli mnozí z jezdců na sobě mají oděv stahlhastských válečníků, jiní jsou zcela neozbrojení a nemají žádné zbraně. Někteří, zhruba třetina z nich, nevypadali vůbec jako Stahlhastové a měli na sobě prošívané kabátce lidí z pohraničí.

Tato jediná řada různorodě oděných jezdců se zastavila jen pár kroků od místa, kam by dostřelily kuše, a každý z nich si prohlížel shromážděné tisíce vojáků před sebou s urputným, odhodlaným soustředěním. Pak jsem ucítila hučení síly, které jsem znala z oněch chvil, kdy nejhýčkanější členové božské krve použili své dary. Druhá žena to očividně cítila také.

„Temnota,“ vydechla a tvář se jí stáhla strachem.

Ozval se sbor hlasitých výkřiků a přitáhl mou pozornost zpět do údolí právě včas, abych spatřila, jak se ze středu první řady kupeckého vojska zvedá ohnivá koule. Viděla jsem, jak se muži válejí po zemi celí v plamenech. Asi padesát kroků na východ byla část pěchoty náhle vržena zpět, jako by do ní udeřila neviditelná obří ruka, a těla v brněních odletěla vzduchem jako panenky. Ozvaly se další výkřiky, protože celá první řada armády se rozpadla v obraz zkázy. Na jednom místě se vojáci prostě zhroutili k zemi a zůstali ležet, na jiném se celý oddíl začal vzájemně zabíjet a vojáci napadali jeden druhého zachváceni šílenou zuřivostí vzájemného krveprolívání. A v tom všem rozkvétaly stále další ohnivé koule a ta neviditelná pěst bušila zas a zas.

Chaos se brzy rozšířil do řad za nimi a důstojníci se snažili udržet pořádek, protože oddíl za oddílem tváří v tvář rostoucí panice ztrácel disciplínu. A právě tehdy se objevili Stahlhastové. Řada různorodě oděných jezdců odcválala stranou a ze tmy se vyřítila plným tryskem obrovitá šípovitá formace válečníků na koních. V jejich čele uháněla vysoká postava na uhlově černém hřebci a nad hlavou třímala dlouhou šavli. Tento muž měl železnou helmu s dlouhým chocholem z koňských žíní a s mřížkováním hledím, jež mu zakrývalo tvář, ale já ho okamžitě poznala.

Klín Stahlhastů udeřil do neuspořádaného středu nepřátelské linie, probodl ji, jako probodne měkčenou kůži rozpálené železo, a zaryl se hluboko do panikařících řad za ní. Na východě i na západě zaútočili z pláně další Stahlhastové, dva šípy z koňských těl

a oceli, jež se zaryly hluboko. Během několika málo úderů srdce bylo jasné, že tato veliká armáda je odsouzena k záhubě; celé dno údolí se proměnilo v jatka. Navzdory všemu zmatku a chaosu pro mě nebylo nijak obtížné sledovat cestu vysokého jezdce na černém hřebci. Projížděl bitevním polem sem a tam a za sebou nechával mrtvé a umírající, jeho šavle bez přestání vířila kolem a rozsévala zkázu. Když dnes pomyslím na radost, jakou jsem z toho tehdy měla, na píseň pýchy, jež se ve mně při pohledu na krvavou pouť mého bratra rozezněla, často pláču.

„Otče!“ vykřikla žena vedle mě a padla na kolena. Po rozechvělé tváři jí proudem tekly slzy. „Proč jsi mě proklel touto vidinou?“

„Ach, zavři přece klapačku,“ vyštěkla jsem, protože mě to vyrušení podráždilo. „Měla bys považovat za zvláštní výsadu, že toho smíš být svědkem. Protože všechno je tak, jak má být. Mestra-Skeltir povstane a nic ho nezastaví. Dlouho to bylo předpovídáno...“

Potom můj hlas postupně umkl, neboť vysoký muž přiměl koně prudce zastavit. Ze sedla si prohlížel skupinku klečících kupeckých vojáků. Všichni odhodili zbraně a sklonili hlavy k zemi v gestu naprosto pokorné prosby. Můj bratr je nehybně pozoroval po dobu snad jednoho úderu srdce a pak pobídl hřebce kupředu. Koňská kopyta rozdrtila hlavu nejbližšího z klečících, zatímco bratrova šavle se znovu roztočila ve smrtícím víru.

Odvrátila jsem se, protože jsem se už na ten výjev nechtěla dívat. Stahlhastové zřídka kdy brali uprostřed bitvy zajatce, tolik jsem věděla. Otroky vyberou až z přeživších, po bitvě. Na konání mého bratra nebylo nic neobvyklého. Ale přesto, proč se zastavil? Užíval si jejich strach?

„Laskavost je slabost,“ zašeptala jsem a doufala, že často opakovaná mantra uklidní mé bušící srdce. „Soucit je zbabělost.“

Pak jsem cítila, jak se pravdivý sen začíná rozplývat, do periferního vidění se mi začínal vkrádat černý závoj, zatímco druhá žena nepřestávala ve svém zármutku křičet jako pominitá. „Proč, Otče?“

Proč mi ukazuješ tento triumf meče, který slouží Temnotě? Toto znamení naprosté zkázy? Jak může svaté obstát proti takovému zlu?“

Potom se závoj zatáhl a ona zmizela, snad i ona procitla kdesi ve své zemi. Anebo snad strávila kvílením v tom pravdivém snu věčnost. Vím jedině to, že jsem ji už nikdy nespatriřila, ani ve snu, ani ve světě bdění.

Kehlbrand na mě čekal před stanem. Seděl se zkrříženýma nohama u ohně a vycházející slunce prodlužovalo jeho stín. Ač se mi sen zdál být krátký, ve skutečnosti zaměstnával mou mysl po mnoho hodin. Chvilí jsem stála a třásla se — rozechvěl mě ranní vzduch i ozvěna nešťastných a marných proseb Požehnané panny k jejímu bohu.

„Tak, hříbátko,“ pravil Kehlbrand, vstal a zabalil mé chvějící se tělo do vlčí kožešiny. „Máš pro mě jméno?“

„Ano,“ řekla jsem a našla útěchu v jeho úsměvu, který měl vždycky moc rozptýlit všechnu nejistotu. „Ano, bratře, mám pro tebe jméno.“

Příštího dne předstoupil Kehlbrand před kněze, stanul nahý a nezbrojený před oltářem, jak obřad přikazoval. Nižší kněží jej v patřičný čas předvedli před Mestra-Dirhmara, jenž stál před Hrobkou a čekal.

Ráno bylo překvapivě klidné. Jmenování nového skeltira obvykle podnítilo nejslavnější válečníky skeldu, aby se s adeptem o titul utkali, ale teď z nich předstoupil jen jediný. Byl to prošedivělý chlapík jménem Irhnar, letitý veterán, který už byl na světě téměř šedesát let, pamatoval právě tolik bitev a býval učitelem jak Tehlvára, tak i Kehlbranda v čase jejich dospívání.

„Proč, starý vlku?“ zeptal se Kehlbrand, když Irhnar předstoupil, šavli pozvednutou šikmo do strany na znamení oficiální výzvy k souboji.

„Skeltirovi by přineslo smůlu, kdyby ho jmenovali bez prolití krve,“ pravil starý válečník a pokrčil rameny. „A já jsem už unavený z toho, že musím šestkrát za noc vstávat z lůžka, abych se vychcal. Tak se do toho pustme, chlapče, co říkáš?“

A tak bojovali a Kehlbrand počil Irhnara přiměřeně krvavou a dlouhou smrtí. Rychlý konec by koneckonců byl urážkou.

Sledovala jsem Kehlbranda, jak stojí před Mestra-Dirhmarem, a viděla jsem, jak se knězovy rty pohybují, když vyslovuje otázku. Vzdálenost byla příliš velká, takže bratrovu odpověď jsem neslyšela. Knězův výraz jsem však viděla dost jasně na to, abych v něm rozpoznala směsici hlubokého zklamání a zachmuřeného přijetí. Přikývl. Pravdivý sen mě jako vždy nezklamal.

Nižší kněží předstoupili s tmavozeleným hávem skeltira a položili jej Kehlbrandovi k nohám. Jakmile se oblékl, on a Mestra-Dirhmar došli k oltáři.

„Zde stojí Kehlbrand Reyerik!“ zvolal zpěvně kněz a pozvedl bratrovu paži do výše. „Jehož dnes služebníci Neviděných uznali za skeltira skeldu Cova!“

Ze zástupu Stahlhastů se ozval jásot, v němž převládal nadšený pokřik Covů; ostatní skeldy byly trochu zdrženlivější. Uprostřed pokračujícího jásotu jsem viděla, jak se bratr otočil a řekl cosi knězi. Tvář Mestra-Dirhmara ztuhla a on zarputile, odmítavě zavrtěl hlavou. Viděla jsem, jak Kehlbrand chytil kněze za zápěstí tak silně, až sebou stařec škubl. Jásot polevil a Kehlbrand promluvil znovu. Tentokrát jsem jeho slova slyšela: „Pověz jim to, starochu.“

Mestra-Dirhmar zaskřípěl zuby a ponížení i bolest mu zkrivily tvář. Už tehdy jsem věděla, že tohle je klíčový okamžik, chvíle, v níž se rozhodlo o skutečném vůdci Hastů.

„Zde stojí Kehlbrand Reyerik!“ zvolal velekněz k davu ještě jednou, se zařatými zuby a hlasem, v němž byla cítit zlost poraženého. „Jenž bude od této chvíle znám jako Temný rytíř!“

KAPITOLA JEDNA

Šíp se prudce zabol do kmene borovice asi palec od jeho hlavy. Vélín Al Sorna zíral na opeřený konec dřívku drnčící mu před očima. Z místa na nose, kde ucítil štípnutí, jak se o něj otřel ostnatý konec hrotu, mu stékal čúrek krve. Lučištníka, který šíp vystřelil, vůbec neslyšel, stejně jako neslyšel ani zrádné vrznutí tětivy a lučiště při výstřelu.

Někomu, kdo by jej pozoroval, by se mohlo zdát, že zareagoval rychle a okamžitě, převalil se doprava, poklekl, natáhl tětivu a vystřelil šíp jediným plynulým pohybem. Jenže on — ačkoli viděl, že lučištníka, jenž nyní běžel s rohem pozvednutým ke rtům, zasáhl šíp rovnou do zad a že padá mrtev k zemi — věděl, že jeho reakce byla pomalá. *Příliš pomalá.*

Vedle něj to zašustilo, jak se z okolního koberce kapradin vynořila Ellesa, v ruce luk s vloženým šípem. „Náš tábor, strýčku,“ řekla a trochu se přitom samou dychtivostí zajíkala. Začala vstávat. „Musíme se tam rychle...“

Další slova už nevyřkla, protože Vélín natáhl ruku a pevně jí zacpal ústa. Přitom ji zároveň silou tlačil k zemi. Držel ji tak, dokud nepřilétl další šíp, který se obloukem snesl z baldachýnu větví a zabořil se do země asi půltuctu stop od nich. Pátrací šíp, jak by řekl mistr Hutríl. Na vyplašení kořisti se vždycky hodí. Dnes však ne.

Vélín pohlédl Ellese do temných rozhněvaných očí, a než sňal ruku z jejích úst, pozvedl zrak k vrcholům stromů. *Na roh ted' nezatroubí,* řekl Ellese znakovou řečí, kterou ji poslední měsíce tak pracně učil. *To by prozradil svou polohu. Poběžím doprava.* Otočil se, napjal svaly, jak se chystal vyrazit sprintem, a pak se ještě zarazil a dodal: *Nesmíš chybit.*

Prudce vyrazil. Jeho boty těžce dupaly po zemi, hnal se cikcak mezi stromy. Tentokrát zadrčnění tětivy uslyšel a uskočil za tlustý kmen prastarého tisu. Koutkem oka zahlédl, jak kůra vybuchuje pod nárazem šípů. O vteřinku později se ozval zvuk jiného luku, o poznání hlubší tón, který zněl až téměř zpěvně, jako by jej vyloudil hudební nástroj, což svědčilo o síle zbraně i zručnosti lučištnice. Krátká pauza, a nato úder těla, jež se zřítilo z velké výšky na zem.

Vélin zůstal dřepět za tisem. Oči měl zavřené, aby sluchem lépe nasál píseň lesa. Netrvalo dlouho a znovu se ozvalo cvrlikání ptáků, vyrušených předtím nemilým vpádem vetřelců. Ani vítr už nenesl žádné stopy pachu zpocených, vyděšených mužů.

Vynořil se z úkrytu a spatřil Ellesu, jak pilně pátrá po těle psance, jehož svým šípem srazila z koruny stromu. Pohybovala se rychle a zkušeně, a přestože právě připravila o život člověka, ruce se jí ani trochu netřáslly. Věděl, že zabíjela už předtím, v Cumbrelínu, během krátkého a rychle potlačeného povstání Synů Svatého rytíře, kteří věčně dělali problémy. *Vůbec ji to netrápí*, psala Reva v dopise, který poslala na sever spolu se svou adoptovanou dcerou. *Což mě ovšem trápí velmi.*

Dívka se Revě podobala jen pramálo, ale to nebylo nijak překvapivé vzhledem k tomu, že nebyly téže krve. Měla černé vlasy a tmavé oči a měřila snad o palec méně, i když údy měla trochu silnější. Ovšem ta očividná netečnost vůči následkům zabíjení byl jasně patrný a důvěrně známý rodinný rys, k němuž zjevně kdesi přišla. A který sdílela s mužem, jehož nazývala svým strýcem.

„Lazurit,“ řekla a zahodila váček mrtvého na zem. Pozvedla hrst plnou lesklých blankytně modrých oblázků. „Zabalený v plátně, aby necinkal.“ S nakloněnou hlavou obhlížela psancovu mrtvolu. „Aspoň věděl, co a jak.“ Vzhlédla k Vélinovi a s úsměškem dodala: „Jenže ne dost dobře.“

Vélin si dřepł, aby sebral mužův luk, loveckou zbraň s plochým lučištěm, která byla běžná ve všech krajích království kromě Cumbrelinu. Kdyby měl ten chlapík dlouhý luk a uměl s ním zacházet, byl by teď Vélin asi už mrtvý, tolik věděl.

„Podívej se mu na hlavu,“ vybídl Ellesu. Ta hned muži strhla vlněnou čapku a odhalila pod ní vyholenou lebku. Vélin hlavu mrtvolý otáčel botou, dokud v šedém strništi vlasů nenašel neumělé tetování v podobě temně karmínové skvrny. „Krvaví vrabčáci,“ řekl a odkráčel.

Psanec, kterého zabil on, ležel asi dvacet kroků odtud tváří k zemi a ze zad mu téměř v pravém úhlu trčel Vélinův šíp. Vélin šíp zvolna vytahoval a přitom funěl námahou, protože hrot s dozadu zahnutými háčky se zaklesl v kostěné pasti mužovy páteře. Vélin obrátil mrtvolu na záda.

„Jamin Vek,“ pronesl, když krátce obhlédl tvář posetou skvrnami a jizvami po neštovicích.

„Ty ho znáš?“ zeptala se Ellesa.

„Aby ne. Před čtyřmi lety jsem ho uvěznil na základě královna zatykače. Než došel až do Severních provincií, nechal po sobě v Renfélinu dlouhou stopu — plnou vraždění, znásilňování a zlodějin. Naložil jsem ho na loď, která plula do Ledového přístavu. Tam ho měli pověsit.“

„Vypadá to, že se mu povedlo utéct.“

Nebo někoho podplatil, pomyslel si Vélin. To se v poslední době stávalo až příliš často. Kradením a pašováním přes hranice Severních provincií se zřejmě dalo vydělat tolik, že pak měl každý psanec dost prostředků, aby se ze všech problémů vyplatil. Vélin byl Pánem věže, a tedy královnou ustanoveným správcem této končiny. Chtě nechtě musel příslušníky spodiny celého království dopadat opakovaně, a to natolik často, že byl nucen slevit z vlastních zásad, pokud šlo o dodržování ediktu Její Výsosti, který zakazoval okamžité popravy.

„Další Krvavý vrabčák?“ zeptala se Ellea.

„Ne.“ Vélin odhodil Vekovu čapku a odkryl chumáč hustých, mastných vlasů. Chytil muže za bradu a otočil mu hlavu. Odhalil tak mnohem dokonalejší symbol vytetovaný do nažloutlé kůže na krku. „Prokleté krysy. Většinou zkompromitování bývalí členové královské armády.“

„Takže dnes máme co dělat se dvěma gangy?“

„Pochybuj. Lord Orven minulou zimu většinu Krvavých vrabčáků vyhubil. Vypadá to, že Krysy poskytly útočiště pár přeživším.“

Zbavil nešťastného Jamina Veka jeho váčku a zjistil, že obsahuje dva valouny zlata a pár kousků lazuritu.

„Krvácíš na nose, strýčku,“ všimla si Ellea, když vstával.

Vélin vyňal z opasku hadřík, trochu jej navlhčil z malé lahvičky léčivé pryskyřice a přitiskl na sečnou ranku na nose. Když si tekutina propálila cestu do rány, potlačil bolestné zaskučení. Myšlenku, že za jeho mládí to tolik nepálilo, však potlačit neuměl.

„Sežeň ostatní,“ přikázal Ellese a polil si tvář vodou z polní lahve, aby smyl zbytky krve. „Potkáme se u kraje rokliny. A... počkej, Elleso,“ dodal, když se odvrátila. „Ty kameny.“

Natáhl ruku a hleděl jí do očí, dokud podrážděně nesykla a kameny mu nepodala, přičemž potichu remcala: „Necháváš mě lovit chátro zadarmo.“

„Tvá matka tě ke mně poslala kvůli vzdělání. Jestli chceš placenou práci, u Severní gardy nebo v dolech jí najdeš spoustu. Lazurit a zlato patří podle práva královně, leda bys je řádně zakoupila. To přece víš.“ Strčil kameny do kapsy a odmítavě trhl bradou. „Tak už běž.“

Ukázalo se, že tábor psanců je ve skutečnosti palisáda tvořená půlkruhovou ohradou, která se táhne od východní stěny kaňonu známého jako Ultinova rokle. Místo pojmenovali podle nejslavnějšího horníka Provincii, muže, na něhož Vélín s láskou vzpomínal od dob Války za osvobození.

Ultin byl muž věčně optimistického ducha; do Provincii se vrátil s královniným rozkazem vydolovat z dolů veškeré jejich bohatství a tím pak naplnit královské truhly, aby bylo možné financovat prudce rostoucí válečné výdaje. Za své úsilí byl Ultin jmenován královským rytířem, a k tomu odměněn štědrým výslužným, proto zdvořile odmítl Vélínovu nabídku, aby se stal Lordem důlním dohlížitelem. Namísto toho se uchýlil na menší usedlost poblíž Severní věže, kde se během následujících tří let postupně upil k smrti. *To ta válka, můj pane*, pravila jeho vdova Vélínovi onoho dne, kdy odevzdali jeho tělo ohni. *Všechny ty povražděné duše, povražděné děti. Muži, které ztratil v Alltoru... to všechno. Nikdy to nedokázal vyhnat z hlavy.*

Vélín věnoval Ultinově památce krátkou vzpomínku a pak zaměřil pozornost na palisádu. Byla očividně nově postavená, kmeny tvořící obrannou zeď byly ještě bledé a povětrím neošlehané, i když bytelné se zdály být dost. Na vrcholku kaňonu zbudovali obyvatelé pevnosti pozorovatelnu, odkud se otevíral bezpochyby pěkný výhled do okolní krajiny. Vélín věděl, že země na východ odtud sestává jenom z půl míle dlouhé skalnaté planiny, přes níž by se žádná útočící síla nemohla přiblížit neozpozorována.

Podobně i dno kaňonu postrádalo jakékoli místo, kde by se bylo možné ukrýt, zároveň však bylo užší a tím umožňovalo rychlý útok. Přesto Vélína taková vyhlídka nijak netěšila a tento nový způsob opevňování mu dělal starosti. Obvykle si nejrůznější psanci a tlupy pašeráků budovali dočasná tábořiště hluboko v lesích nebo na těch nepřístupnějších skalních útesech, odkud pak přepadali karavany. Teď to vypadalo, že tato konkrétní

skupina se rozhodla pro trvalý domov. *Že by byli čím dál drzejší?* říkal si v duchu. *Nebo jen zoufalejší.*

Zachytil jen nepatrnou známku Cumbrelincova příchodu, pouhé slabé zaškrábání jelení kůže o trávu, a muž se zjevil po jeho boku — ležel na zemi vedle Vélina.

„Můj pane,“ pravil.

„Mistře Dlouhý oštěp.“ Vélin rychle pohlédl za sebe a spatřil, jak se z lesa vynořila skupinka Medvědích lidí na válečné stezce, blížili se pomalu a kopí a luky drželi při zemi, aby je jejich siluety neprozradily proti obloze.

„Jak vidíš, je to takové, jak jsme říkali,“ pravil Dlouhý oštěp a pokývl k palisádě psanců. Během posledních let se Vélin často zamýšlel nad skutečností, že ve tváři Dlouhého oštěpa jen velmi matně rozeznává muže, jenž se ho kdysi velice úporně snažil zabít. Cumbrelincovy rysy byly sice stále poskládané do otrlého, ošlehaného výrazu celoživotního lovce, ale divoký lesk fanatismu se z jeho pohledu už dávno vytratil. S výjimkou dlouhého luku odpovídal celý jeho zjev zvykům Medvědích lidí. Jejich jazykem, jehož ovládnutí bylo stále nad Vélinovy schopnosti, mluvil zcela plyně. Ačkoli si Vélin nemohl pomoci a přemýšlel o něm stále jako o Cumbrelinci, ve všech podstatných ohledech byl nyní Dlouhý oštěp lovec klanu Medvědích lidí, což dosvědčovalo i jméno, které mu dali. Vélin věděl, že jeho původní jméno se nejspíš nikdy nedozví, a zjistil, že mu tato neznalost docela vyhovuje.

„Říkáš, že jste to našli před měsícem?“ zeptal se Vélin.

„Před pětadvaceti dny, abych byl přesný. Dva týdny předtím to tu ještě nebylo. Naši lidé sem chodí docela pravidelně, do pastí v řece se chytá spousta bobrů.“

„Takže vás viděli?“

Dlouhý oštěp odpověděl pobaveným a zároveň lehce uraženým zamračením.

„Omlouvám se.“ Vélín opět obrátil zrak k palisádě. „Jak často podnikají nájezdy?“

„To je právě divné, můj pane. Pokud víme, žádné nepodnikají. V okolní krajině je po nich jen velice málo stop, kromě těch, které se dají čekat po občasně lovecké výpravě. Většinu času zůstávají prostě tam. Popravdě řečeno jsme byli v pokušení nechat je být, ale stařešinové měli pocit, že bychom měli ctít naši úmluvu s Mužem z věže.“

Vélín sklonil hlavu na znamení díků. Poté co Medvědí lidé po vynucené migraci z ledových pustin na severu získali právo usadit se v Provincích, velmi důsledně dokazovali, že jsou sice izolovanými, leč loajálními poddanými Království. „Určitě jim řekni, že tuto jejich starost velmi oceňuji.“

„Řeknu, můj pane. Vaši úctu k Medvědí lidem by rovněž, až bude po všem, vhodně vyjádřily dvě třetiny kořisti.“

Vélín potlačil povzdech. Když byl Dlouhý oštěp ušetřen poravy a našel nový domov u Medvědí lidí, vzdal se náboženského fanatismu, který jej do zdejší země přivedl s úmyslem zavraždit Pána věže. Místo toho teď Cumbrélinec vkládal zásoby svého nadšení do role vrchního vyjednávače adoptovaného kmene a vyložení dychtil ochránit jej před chamtivostí těch, kdo se zrodili v Království.

„Polovina,“ odvětil Vélín. „Včetně zisku z prodeje veškerého zlata a lazuritu, které získáme.“

Lovec se už už chystal o této podmínce diskutovat, ale zmlkl, neboť se zezadu ozvalo hlasité mlasknutí. Vélín se otočil a spatřil drobounkou mladou ženu, jak se krčí opodál. Vedle ní stál malý černý medvěd. Žena se jmenovala Oči ze železa a z pohledu, který vrhala na Dlouhého oštěpa, bylo snadné uhádnout, jak k tomu jménu přišla. Jakožto jediný šaman, jenž Medvědí lidem zbyl, se nejvíce blížila tomu, co by se dalo nazvat vůdcem. Rovněž byla manželkou Dlouhého oštěpa a matkou jejich tří dětí.

Znovu mlaskla a pak řekla manželovi úsečně, ale srozumitelně v řeči Království: „Nebud' hulvát.“ Obrátila se k Véliinovi a dodala: „Polovina je přijatelná, Muži z věže. Ale za každého lovce, který bude povolán k Zelenému ohni, se musí zaplatit cena jeho krve.“

„Samozřejmě.“ Vélín sklonil hlavu a pak znovu obrátil pozornost k palisádě. Napočítal na zdi tucet hlídek, z nichž každá třímala luk nebo kuši. Jakmile si uvědomí, že začal útok, jistě se jich objeví ještě víc, a to znamená, že zteč vedená přes dno rokliny bude nevyhnutelně stát životy. Kromě asi čtyřiceti Medvědích lidí měl dalších šedesát mužů ze Severní gardy, což bylo jistě dost na to, aby celou věc zvládl, bez ohledu na to, kolik šípů na ně psanci vystřelí.

„Nejlepší bude počkat, až padne tma, můj pane,“ řekl Dlouhý oštěp, který se zjevně dovtípil, o čem přemýšlí. „O půlnoci se snadno dostaneme na padesát kroků k té zdi a vystřelíme salvu, kterou můžeme krýt útok na bránu. Pár úderů slušně velkým beranidlem by mělo stačit, abychom prošli.“

„Jenže oni budou po setmění čekat, že se jim vrátí zvědové,“ zavrtěl Vélín nesouhlasně hlavou. „Čekat až na půlnoc, to potrvá moc dlouho.“ Ještě chvíli přemýšlel a pak kývl hlavou na toho malého medvěda vedle Očí ze železa. „Má nějaké jméno?“

„Malý tesák,“ odvětila Oči ze železa a prohrábla medvědův hustý kožich. Zvíře spokojeně zafunělo a přitisklo čumák k jejímu boku.

„Zvíře Moudrého medvěda se jmenovalo Železný dráp,“ vzpomínal Vélín. „Jel na něm celou cestu přes led až do země temných srdcí. Tam jsme vybojovali velkou bitvu. Víš to?“

Oči ze železa se znovu zamračila a opatrně přikývla. Starý šaman se z ledovce nikdy nevrátil a ani Medvědí lidé, ani nikdo jiný nepřišel na to, co se s ním stalo. Vélín věděl, že Medvědí lidé v šamanův návrat stále doufají a skutečnost, že k němu dosud nedošlo, je rozhodně trápí. „Vím to,“ odpověděla šamanka.

„Železný dráp byl statečný,“ řekl jí Vélín. „Jak statečný je Malý tesák?“

Vyrazili v okamžiku, kdy slunce sklouzlo za štíty východních hor. Vélín v doprovodu Dlouhého oštěpa, Očí ze železa, Ellesy a tuctu členů Severní gardy tiše sestoupil do rokliny. Přebrodili úzkou, ale prudkou říčku, která protékala středem kaňonu a zbývající pár set kroků mělkým údolím se až na dostřel palisády plížili. Jakmile se zastavili, Vélín kývl na Oči ze železa. Šamanka krátce přejela rukou přes čenich Malého tesáka a pak se upřeně zahleděla do očí zvířete. Po chvíli medvěd i šamanka oba současně zamrkali; potom zvíře odklusalo do šera směrem k úseku palisády otočenému k jihu.

„Co teď, strýčku?“ zeptala se Ellesa šepem, na nějž Vélín reagoval káravým pohledem.

Řekni to rukama! vybídl ji podrážděně znakovou řečí.

Sklonila hlavu a kajícně zahýbala rukama. *Promiň.*

Teď budeme čekat, odpověděl jí a kývl bradou k jejímu luku.

Buď připravená.

Sledoval, jak Ellesa vkládá šíp na tětivu a štíhlýma, ale jistýma rukama pevně svírá složitě vyřezávané lučiště. Byla to skutečně nesmírně krásná zbraň, vyrobená z horského jilmu, do níž ruka mistra vyřezala nejrůznější válečnické motivy. *Luk Arrenův,* nazývala jej Reva. *Dost možná poslední na světě. Jeho dvojče jsem ztratila v Borelinském oceánu. Vypsala jsem odměnu sto zlatých pro kohokoli, kdo mi přinese další takový. Dosud se o ni ještě nikdo nepřihlásil.*

Věděl, že se o zbrani vypráví, že je v ní zakleto jisté božské požehnání a že ti horlivější ze stoupců nebeského Otce a jeho Požehnané lady připisují nadpřirozenou moc a přesnost něčemu,

co byl v podstatě jen kus opracovaného dřeva. Nicméně to, co viděl Revu a její dceru s lukem provádět, ho často uvádělo v úžas.

Obrátil zrak k Očím ze železa a viděl, že šamanka leží nehybně po manželově boku a pohled má prázdný. Věděl, že její mysl je někde jinde. Ten výjev v něm vyvolal náhlou vzpomínku — jiná žena sedí na úbočí kopce kdesi daleko v prostoru i čase a její oči jsou náhle prázdné, protože její duše vylétla z těla ...

Vélin se odvrátil. Sevřel prsty a zase je propnul, aby z nich předtím, než vloží šíp na tětivu, vyhnal náhlý třas.

„Teď šplhá...“ pravila Oči ze železa o chvíli později, stále s rozostřeným zrakem a hlasem jen stěží silnějším než sykot v temnotách. „Už je nahoře... Je tam nějaký muž...“ Její tvář zachvátla křeč, rty se odhrnuly a zuby vycenily, jak v ní doznívala ozvěna medvědova zavřčení, a pak se jí po tváři opět rozlil klid. „Teď už není... Vzduch je cítit po pití a pětিলístku... Muži spí a chrápou, jiní přecházejí po hradbách... Všechny oči jsou obráceny ven, a ne dovnitř.“

Svraštila čelo a trochu naklonila hlavu, jako by se pokoušela něco zaslechnout. „Hlasy... dva muži se hádají... Mluví o zvědech... o mužích, kteří by tu už měli být, ale nejsou.“

„Brána,“ řekl Vélin, ačkoli pochyboval, že by ho v tomto stavu mohla slyšet.

Oči ze železa se pohroužila v mlčení, jež se zdánlivě táhlo mnoho minut, ale ve skutečnosti to mohly být pouhé vteřiny. Elleša netrpělivostí tiše zaúpěla a Vélin do ní štouchl, aby ztichla.

„Je tam...“ zašeptala Oči ze železa konečně. „Brána je zajištěná silným lanem... on má sice malé zuby, zato ostré, čelisti má silné...“

Vélin kmitl rukama Ellese před očima. *Prvního a druhého zleva*, naznačil jí a pak ukázal na hlídky na zdi. Přesunul se po bok Dlouhého oštěpa, přiložil ústa těsně ke Cumbrelincovu uchu a zamumlal. „Ty dva napravo. Vystřel, až střelím já.“

Zatímco Elleša a Dlouhý oštěp příkrčeně vstali, Vélín si připravil luk a zahákl prsty za tětivu po obou stranách konce šípu. Soustředil se na dva muže, kteří stáli přímo nad branou a stále se hádali, aniž si všimli medvěda, jenž pod nimi pilně přehryzával lana. Vzdálenost byla něco pod sto kroků. Možná nebyl nejlepší lučištník, jaký kdy z Šestého řádu vyšel, ale ani zdaleka nebyl ten nejhorší.

Uslyšel, jak Oči ze železa tiše povzdychla a pak se ozvalo vrznutí brány. Otevřela se dokořán a odhalila Malého tesáka spokojeně žvýkajícího kus lana. Jakmile Vélín spatřil, že muži na hradbách ihned zapomněli na svůj spor, natáhl tětivu a střílel po tom vyšším. Elleša a Dlouhý oštěp vystřelili oba jen o zlomek vteřiny později. Jejich šípy zasvištěly nočním vzduchem a strážce se zřítily z hradeb. Menší z obou psanců reagoval rychle a skrčil se, Vélínův druhý šíp jej však stačil zasáhnout do ramene. Muž spadl ze zdi a ztěžka přistál na zemi na druhé straně brány, ale tam se lekl medvěda, který jej přivítal zvědavým zabručáním, a zděšeně vykřikl. Potom však jeho výkřiky ztichly, neboť Vélín s tlumeným zaklením zamířil níž a uvolnil tětivu, takže jeho třetí šíp prolétl otevřenou branou do hrudi zkoprnělého psance. Vélín doufal, že se dostanou dovnitř, aniž by vyvolali poplach, jenže bitvy se málokdy odvíjejí podle plánu.

„Severní gardo, za mnou!“ zvolal Vélín, vstal a sáhl si přes rameno, aby tasil meč. Běžel k bráně se Severní gardou v patách a přitom slyšel, jak lovecký roh Dlouhého oštěpa svolává ostatní, kteří dosud čekali v lese.

Ze tmy se vypořádalo pár psanců, napůl oblečených do nejruznějších částí oděvu, a pokusili se zaštitit bránu vlastními těly. Jejich snažení rychle zmařil Malý tesák, který se začal točit kolem dokola, sekal kolem sebe drápy a způsobil tak mezi psanci zmatek. Jeden z mužů vrávoravě couval od zvířete a svíral si krvácející paži, přičemž se připlctl přímo do cesty Vélínovi, který

právě doběhl k bráně. Psanec udělal tu chybu, že vytáhl z opasku nůž, a kvůli tomu i zemřel. Vélin mu zabodl špičku své řádové čepel mezi žebra, přesně do srdce, a nechal ho tam klečat a plivat krev.

Zbývající rádoby obránce rychle smetla Severní garda, byt sprosté nadávky, které psanci během krátké, ale bouřlivé potyčky vzpurně vykřikovali, dočista zmařily poslední šanci na překvapení. Vélin se rozhlédl po prostoru vymezeném palisádou a spatřil, že je v něm jen pár chýší a žádná stavba natolik rozměrná, aby pojala počet lidí, který zde musí přebývat. Brzy však ulpěl pohledem na otvoru ve stěně kaňonu. Byla to typická důlní šachta běžná v Provinciích, vyztužená trámy a dost široká na to, aby skrz ni prošlo pět či více mužů najednou.

Ti sem nepřišli bohatství naloupit, domyslel si Vélin. Přišli ho vydolovat.

Ze šachty slyšel sílicí vřavu doprovázenou záblesky pochodní, jež vteřinu od vteřiny sílily. Věděl, že k provozování dolů je potřeba mnoha rukou, nejspíše o dost víc, než si myslel, že jich na tomhle místě najde.

„Do řady vedle sebe!“ křikl na Severní gardu a pak se obrátil na Ellesu a Dlouhého oštěpa a kývl směrem k žebříku stojícímu poblíž. „Vylezte na zeď. Strílejte, jakmile vylezou ven, ať je zastavíme hned u východu.“

Na tětivu vlastního luku vložil další šíp a postavil se doprostřed řady gardistů. Letmé ohlédnutí mu prozradilo, že zbytek Severní gardy a Medvědích lidí se k nim rychle blíží přes kaňon. Podle zvuků, jež se ozývaly ze šachty, však Vélin pochyboval, že by k nim posila stihla dorazit dříve, než potyčka doopravdy začne.

„Pořádně se do toho opřete, mládenci,“ zavelel gardistům. „Nechcete přece, abych vašim rodinám vyprávěl, že vás srazila čepel nějakého otrhance, nebo ano?“

V odpověď se mu dostalo sborového odhodlaného ujištění, a dokonce i pár uchechtnutí. Kdo měl luk, nasadil šíp na tětivu a ostatní sevřeli ještě pevněji meče. Byli to převážně ostrřílení vojáci z Války za osvobození. Probojovali se z Království až k branám Volarska a během té doby viděli bezpočet hrůz, takže nehodlali podlehnout strachu z psanců, ať jich tu dnes v noci čekalo sebevíc.

Vélin už napůl natáhl tětivu a nespouštěl oči z tunelu, jenž se nyní rozzářil blížícím se světlem pochodně. Nad zvuky, jež se linuly zevnitř, se zamračil. Nejprve se totiž domníval, že je to pokřik zoufalých mužů, kteří se snaží vybičovat se k boji, nyní si však uvědomil, že je to neladný vícehlasý sbor, který se značně podobá vřavě bitvy. Trval už nějakou dobu a žádný nový nepřítel se ze šachty nevynořil, ozývaly se jen výkřiky plné hněvu a potom i hrůzy.

Náhle tato kakofonie ustala, rozhostilo se krátké podivné ticho a pak se ve východu ze šachty objevily dvě postavy. V té záři byly vidět jen siluety, jedna vysoká, druhá klečící. Vélin si povšiml, že stojící postava jako by držela klečícího za krk. Klečící muž sebou zazmítal a ten druhý čímsi škulbl, aby ho přinutil ke klidu, a Vélin přitom zřetelně uslyšel zařinčení řetězu. Zároveň od zdi zaslechl skřípot natahující se tětivy, a proto vykročil vpřed a pozvedl ruku. „Počkejte!“ zvolal a rychle pohlédl vzhůru. Ellesa sklopila luk a zmateně se na Vélina mračila.

„Počkejte tady,“ přikázal Vélin Severní gardě a hodil svůj luk nejbližšímu gardistovi. Blížil se k šachtě a meč držel nízko a napřažený do strany, volnou paži pozvedl a rozevřel ruku. Jakmile byl natolik blízko, že obě postavy zřetelně viděl, zarazil se. Jednu z nich poznával, zatímco druhou nikoli.

„Termin Resk,“ pravil a zahleděl se přimhouřenýma očima na klečícího. Byl to podsaditý chlapík ve středních letech, kdysi seržant královské armády, nyní vůdce Prokletých kryš, jehož

pověst byla nepřekonatelně děsivá. Resk na Vélina něco zachrčel, avšak jeho slova, ať už zoufalou prosbu, nebo vzpurnou odpověď, rychle zadusil řetěz, který se mu utáhl kolem krku. Krátké, tlusté prsty psance se marně zarývaly do železných ok — jeho hlava čím dál víc připomínala chvějící se a rudnoucí hroudu.

Vélin zrakem přešel po řetězu až k okovu na zápěstí muže, který Reska držel. Když si chlapíka prohlédl od hlavy až k patě, zjistil, že musí být snad o palec či více vyšší než on sám. Obnažená hrud' neznámého byla široká a působivě svalnatá, byť ji brázdily mnohé jizvy, některé z nich ještě čerstvé, a Vélin rozeznal i výmluvné stopy po bičování. Na mužově tmavé pleti se námahou, kterou právě vynaložil, leskl pot. Upřel na Vélina chladný, hodnotící pohled zpod obočí, jež bylo zdobeno řadou bledých, pečlivě rozmístěných jizev.

„Jsi pěkně daleko od císařství,“ podotkl Vélin alpírsky.

Na ta slova muž přimhouřil oči. Vélin věděl, že podle barvy kůže pochází z jižních provincií, kde císařovu řeč každý nezná, avšak neznámý se tvářil, jako by mu byl rozuměl.

„K císařství už se nehlásím,“ odvětil muž. Mluvil alpírsky s přízvukem, ale zcela srozumitelně. Škubl za řetěz, takže Resk zaskučel bolestí a vypoukl oči. „Jsi nepřítel tohoto muže?“ zeptal se.

„Je to... bandita,“ odpověděl Vélin. Použil výraz, jímž se nejčastěji označovali psanci v Alpířském císařství. „A já v těchto končinách dohlížím na dodržování práva.“

„Pak tedy sloužíš jí.“ Oči vysokého muže propustily malou jiskřičku, kterou Vélin rozpoznal: naděje. „Královně ohně.“

„Ona to jméno nemá ráda.“ Vélin se obřadně uklonil. „Vélin Al Sorna, z milosti královny Lyrny Al Nierenové Pán věže Severních provincií. S kým mám tu čest?“

Viděl, že vysokému muži se k naději v očích připojila další emoce a že mocně svrástil obočí. Už mnoho let Vélin neviděl nikoho, kdo by dal tak zřetelně najevo, že zná jeho jméno.

„Alum Vi Moreska,“ pravil muž a svaly na předloktích mu poskočily, jak zaťal pěsti a utáhl řetěz. Nato Resk naposledy přidušeně zachřčel, bezvládně padl k zemi a světlo v jeho vypoulených očích pohaslo. „Žádám bezpečné útočiště,“ prohlásil Alum Vi Moreska a obratným švihnutím zápěstí sesmekl řetěz z Reskovy mrtvolky. „Pro sebe a pro své lidi.“

Vélin pokývl k šachtě. „Vás je tam víc?“

„Mnoho.“ Muž se znovu upřeně zahleděl Vélinovi do očí a s těžkým, zahanbeným povzdechem padl na koleno. „Jménem klanu Moresků přísahám věnost Velké královně v naději, že nám udělí svou vyhlášenou milost a slitování.“